

Adı, soyadı: Yavuz GÜZEL
Kod adı: É
Doğum yeri ve tarihi: Amed-Kulp, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: É
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Aralık 1999, Ankara Numune Hastanesi

Yavuz Güzel arkadaşın
mektubu...

Bartın Cezaevi'nde, Başkan Apo'ya verilen idam kararının Yargıtayca onanmasını ve süreci provake etmek isteyen tasfiyecilere karşı, ayrıca partimizin 21. Kuruluş Yıldönümünü kutlamak amacıyla 30 Kasım 1999 tarihinde kendini yakan Yavuz GÜZEL arkadaş, kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde 6 Aralık 1999 tarihinde şehit düştü. Eylemini gerçekleştirmeden önce, Başkan Apo'ya ve yoldaşlarına hitaben yazdığı mektubunu yayınlıyoruz:

Özgürlük sembolümüz büyük barış kişiliği Başkan APO'ya

Ben dördü bayan, beşi erkek olmak üzere, 9 kardeşli bir ailenin son çocuğu olarak 22 Mayıs 1975 yılında Amed'de doğdum. Aslen Kulp'lu olup, uzun yıllardır Amed'de oturuyoruz. Ailemin ekonomik durumu orta hallidir. Babam 1979 yılında karayollarından emekli oldu. Uzun yıllar belediyede encümenlik yaptı. Bir ara Pamukbank'ta şoför olarak çalıştı. Fiziki rahatsızlıklarından dolayı, '93'lerden bu yana herhangi bir iş yapmamaktadır. İki ağabeyim belediyede çalışıyor. En büyük ağabeyim ise esnaflık yapıyor. Fakat kendileri evli olduğundan, ancak kendi geçimlerini sağlayabiliyorlar. Bir ağabeyim ise şu an bulunduğum cezaevinde; beraber yatıyoruz. Kendisi benim bir büyüğüm olup evli değildir. Ablamlardan ise üçü evli olup ayrılmışlar. Ailenin geçmişe dayanan bir yurtseverliği vardır. Partiye sempati de duyuyorlar. İmkanlar dahilinde kendilerini parti çalışmalarına, yine legal alandaki çalışmalara katsalar da, yurtseverlik duygularını yeterince işletmede yetersiz kalıyorlar. Yani söz ile eylem arasında bir dengesizliği yaşıyorlar.

Ben, ailenin en son çocuğu olduğumdan, aile içerisinde sevilerek ve belli bir serbesti içerisinde büyütüldüm. Küçüklüğümde çalışmayı pek severdim. Hala hatırlıyorum: Ailenin çalışmamam yönünde tüm ısrarlarına rağmen, gece yarısı üç buçuk-dörtte kalkar, gizliden tepsimi alır, gider sokaklarda tatlı satardım. Küçüklüğümde çocukluk yaramazlıklarım -kavga vb.- olsa da genelde içe dönük, kendi halinde bir çocuktum. Bu durumum '90'lara kadar devam etti. Ailenin tüm ısrarlarına rağmen, ilkokuldan sonra okul okumamada kararlıyım. Öyle ki, ailenin dayatmaları sonucu, gittiğim ortaokulda çizmiş olduğum başarısız tablo sonucu, aile ısrarından vazgeçti ve ben de okul yaşamımı ortaokul birde bitirdim. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum: Hani yıl sonu dağıtılan karnelerde başarılı olan öğrenciler babalarına müjde verip bir şeyler koparmaya çalışırlar ya, ben de orta birde sekiz dersten almış olduğum olumsuz puanı babama müjdeleyerek - o anki sevincimi hiç unutamıyorum- beni ödüllendirmesini, yani okula göndermemesini istiyordum.

1990'lara gelindiğinde biraz dışa açılmanın da etkisiyle -ki, toplum gerçekliği, arkadaş yapısı, koşulların yatkınlığı buna son derece elverişliydi- Amed'in keko kişiliğine büyük bir özenti duymaya başladım. Belli oranda içine girmeme rağmen, ailenin katı, feodal terbiyesinin üzerimdeki etkisinden dolayı, -aile her ne kadar feodal, küçük burjuva karaktere sahip olsa da, feodal yön ağır basan yön oluyordu- tümüyle öyle bir yaşama, yoğun bir özentiye rağmen girmedim. Çünkü aile gerçekliğiyle ters düşüyordum. 1990'lı yıllar, çocukken TRT-1 ekranlarında sık sık duyduğum ve yoğun bir sempati beslediğim "terörist"lere, yani mücadeleye yoğun bir ilgimin geliştiği yıllar oluyor. Hızla gelişen ve her geçen gün büyüyen mücadele gerçekliğimizde, düzen yaşamının Amed koşullarına uyarlanmış keko yaşam kültürüne, bir bütün bulaşmamı engelleyen bir diğer faktör oldu. Bu yıllarda bir şeyler yapmak, katkı sunmak istiyordum. Ama nasıl? Bu soruya cevap ararken; mücadelemiz, yürüyüş, serhildan vb. biçimlerde iyiden iyiye kendisini hissettiriyordu. Bu süreçte hiçbir gösteriyi kaçırmamaya çalışıyordum. Ama doyurucu olmuyordu. Daha çok, daha fazla, daha farklı bir şeyler yapmak istiyordum giderek.

Partiyle hiçbir resmi ilişkim olmamasına rağmen polis, subay vb.lerinin ev, araba ve iş yerlerine yönelik kundaklama eylemleri geliştirmeye başladım. Bu durum '93'lere kadar böyle devam etti. 1993 yılında bir arkadaş aracılığıyla parti ile resmi ilişkiye geçip, Amed şehir merkezinde komitede yer alarak çalışmalara başladım. Aynı yılın 21 Ağustos'unda yapılan bir ev baskınıyla yakalandım. 23 günlük sorgu sürecinden sonra, kısmi çözülerek 13 Eylül'de Amed Zindanı'na kondum. Dört ay gibi kısa bir süre burada kaldıktan sonra 21 Ocak 1994'te Elazığ Zindanı'na sürgün edildim. İki yıl burada kaldıktan sonra 24 Kasım 1995'te Batman Zindanı'na sürgün edildim. Burada da iki yıl kaldım. Daha sonra ceza almış olduğumdan dolayı 17 Eylül 1997 yılında Trabzon Cezaevi'ne sevk edildim. Bir buçuk yıla yakın burada kaldım. En son bir ağabeyimin Bartın Zindanı'nda bulunmasından dolayı, arkadaşların da uygun görmesi üzerine 6 Nisan 1999'da Bartın Zindanı'na geldim.

Şu an yedi aya yakın bir süredir Bartın Zindanı'nda bulunmaktayım. 36 yıl ceza almışım. 7 yıllık zindan yaşamımda, bulduğum tüm alanlarda, gücüm oranında partiyi savunmaya, temsil etmeye çalıştım. Bu yönlü hiçbir direnişten kendimi geri tutmadım. Her zaman en önde ben olmak istedim. Elbette bunda sorgu sürecinde göstermiş olduğum kısmi -ki, o zaman bu bilince de sahip değildim- zayıflığın da yoğun etkisi vardır. Bir örnek vermek istiyorum: Büyük şehidimiz Akif Yılmaz yoldaşın, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ne katılmasında etkili olan en büyük faktör, görevlendirildiği, Mazlum Doğan yoldaşı zindandan kaçırma eyleminin -kendi iradesi dışında da olsa- başarısızlıkla sonuçlanmasıdır. Bu ruh hali ve bu psikoloji ile 14 Temmuz gibi önemli bir eylemde büyük bir inanç ve iradeyle direnerek şehadete kadar gitmiştir. Elbette bu belirttiklerim madalyonun bir yüzü.

Bu 7 yıllık zindan yaşamımda hiç mi zayıflıklarım yaşanmadı? Kuskusuz ki yaşanmıştır. Özellikle küçük burjuva sınıf karakterimden kaynaklı sosyalleşememe, duygularla hareket etme, sorunlar karşısında çözümsüz kalındığında daralma, tepkisel çıkışlar yapma, kendini yeterince işletmeme vb. kişilik zaafları bu süreçte partiyle doğru bir tarzda bütünleşmemi, partileşmemi engelleyen önemli etkenler oldu. Ayrıca belirtmeliyim ki, mücadele yaşamımda hiçbir dönem '98 yılı kadar zorlanmadım. Özellikle '98 Newroz'unda Semalarla başlayan ve 9 Ekim uluslararası komplosu karşısında "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla bedenini ateşe verip, Başkan APO

etrafında ateşten bir barikat ören değerli yoldaşlarımızın şehadeti, benim ruhsal ve psikolojik yapım üzerinde derin etkiler bıraktı. Özellikle de Sema yoldaşın eylemi beni iliklerime dek sarstı. Kendisini daha önce tanımamama rağmen, hani insan aşık olunca yüreğinde-kalbinde bir sızı duyar ya, kendisine karşı bende öylesine bir sevgi ve hayranlık gelişti. Rüyalarım girmeye başladı. Adeta beni çağırıyordu.

Bilemiyorum... Belki de ilk kez, özgürleşmek isteyen bir bayan arkadaşın zindanda böylesi bir eylem yapması bende bu tarzda bir etkilenmeye neden oldu. Henüz böyle bir durumu yaşarken, bu sefer, "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemcilerinin soylu şehadeti ve tüm bunlara komplo gerçekliği de eklenince daha derinden etkilendim. Özellikle bir şeyler yapma istemim olmasına rağmen bunu zindanda yapamamam, partinin kendini yakma eylemlerini durdurmaya yönelik kesin talimatı, diğer eylemliliklerin -açlık grevi vb.- tatmin etmemesi bende yavaş yavaş içe kapanmaya, sessizleşmeye yol açtı.

Arkadaşlarla sıcak ilişkiler geliştirmede zorlanmamama rağmen, daha çok duygularıyla baş başa kalmayı, fırsat buldukça yalnız kalmayı tercih ettim. Bugün ancak almış olduğum bu eylem kararıyla bu yoldaşlara karşı hissettiğim ve derinden yaşadığım suçluluk psikolojisini aşarak, onlara olan borcumu ödemiş olacağım.

Değerli Başkanım, kendimi biraz kapsamlı tanıtmaya çalıştım. Onun dışında öyle uzun uzadıya yazma niyetinde değilim. Çünkü, bugüne kadar söylenmesi gereken her şeyi Siz ve yüce şehitlerimiz söylemiş, yine uygulamıştır. Uygulamayan birileri varsa o da bizleriz. Bu nedenle bir kez daha yüce şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyorum. Kararlaştırmış olduğum bu eylem ile size ve şehitlere layık olabilirim, o zaman mutlu olabileceğim.

Değerli Başkanım

Hiçbir zaman kendimi bu anki kadar rahat hissetmemiştim. Süslü, özenle seçilmiş kavramlar kullanmaktan ziyade, içimden geldiği gibi size hitap etmeye çalıştım. Yani biraz doğal davranmaya, kendimi olduğum gibi yansıtmaya çalıştım. Bugün kendilerini olduğundan farklı gösteren, -ki, devrimcilikte en kötü, gayri ahlaki tutum budur- küçük beyinleriyle, dünyayı kendilerinin yarattığını sanan, isimlerini bile anmaya gerek görmediğim bazı kariyerist lümpen kişiliklerin, bugün en faşist kesimin temsilciliğini yapan ülkücü mafyanın sol versiyonu ile bütünleşerek, barış ve yeniden yapılanma sürecini provake edilebilmesi için nasıl gözü kara, yaşam ve varlık gerekçemiz siz Önderliğimize, partimize ve değerlerimize saldırdıkları gözler önündedir.

Değerli Başkanım

Yeni bir yüzyıla girerken, geride bıraktığımız bin yılın son 27 Kasım Diriliş bayramını coşku ve sevinçle kutladığımız bu günlerde sizin esaretinizin burukluğunu her an yüreklerimizde hissettik, yaşadık. Halklarımız açısından tarihi önemdeki böylesi bir günde sizin şahsınızda halklarımızın "demoklesin kılıcı" gibi idam tehdidi altında yaşamaya mahkum edilmesi bizi derinden üzmüştür. Ve bir kez daha, komploya objektif olarak zemin sunan gerçekliğimizi bize hatırlatmıştır. Barış için fedakar adımların tek taraflı olarak atıldığı böylesi bir süreçte, idam kararının Yargıtayca onanması; açık ki, inkar ve imha siyasetinin ısrarla sürdürülmesi anlamına geliyor. Tüm bunlara rağmen, büyüklüğünüz, barışta ısrarınız bizlere manevi güç oluyor ve mutlaka, ama mutlaka "bu topraklarda özgürlüğün kazanacağına" olan inancımızı daha da pekiştiriyor.

Değerli Başkanım

Siz, ölü bir halk gerçekliğinden çıkış yaparak, ölümüne özgürlüğü savunabilen insanlar yaratınız. Tümüyle sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınızın bir eseri olan bizler, sizin ışıklı yolunuzda gerçek benliğimizi, insanlığımızı tanıdık. Sizinle açtık gözlerimizi dünyaya. İlk kez sizinle duyduk, sizinle konuşmasını öğrendik. Siz sevindikçe biz sevindik, siz üzüldükçe biz de üzüldük. Başkan APO'suz bir yaşama asla ve asla tahammülümüz yoktur ve olamaz. Başkan APO'suz bir yaşam, hayat damarları kesilmiş bir yaşamdır. Böylesi bir yaşam altın tepside sunulsa bizlere, biz onu elimizin tersiyle itebilecek beyin ve yüreğe sahibiz. Bunda asla tereddüt etmeyeceğiz. Bu beyin, yürek ve iradeyi bizlere siz verdiniz.

Değerli Başkanım

Görmüş olduğum bir rüyadan bahsetmek istiyorum. Rüyamda siz, bana doğru geliyordunuz. Elinizde "Ya değişim, ya ölüm" başlıklı bir yazı vardı. Yazının okuyabildiğim ilk satırlarında ise, "Başlatmış olduğumuz ve henüz başlangıcını yaşadığımız bu sürecin ortaya çıkardığı değişim çalışmalarınızdan ötürü sizleri kutlarım. Yaşamış olduğumuz coğrafyada, geline aşamada değişim bir zorunluluktur. Değişim hava ve su kadar gereklidir. Nasıl ki, havasız ve susuz yaşanmıyorsa, değişim olmadan da yaşayamayız" diye yazıyordu. Ardından gülümseyerek, güven verircesine ellerinizi omuzlarıma vurup, geldiğiniz gibi gittiniz. Ben bu rüyayı, almış olduğum eylem kararının gerekliliği olarak yorumladım. Gerçekten tarihin çok önemli bir döneminde bulunuyoruz. Bir yandan değişim ve yeniden partileşme sorunları yaşarken, bir diğer yandan da parti tarihimizin her döneminde olduğu gibi yoğun bir saldırı ve tasfiye ile karşı karşıyayız. Komplonun boşa çıkarılmasının tek yolu bu süreci başarıyla kapatabilmektir. Partimizin bu süreçten de başarıyla çıkacağına olan inancım tamdır. Ancak bir çıkış yapılması gerektiği inancını taşıyorum. Partimizin 21. yıldönümünü kutladığımız bu günlerde bedenimi ateşe vererek, bu çıkışı gerçekleştirmek istiyorum.

Partimizin gelişim tarihine bakıldığında görülecektir ki, her zorlu süreçte mutlaka bir çıkış gerçekleşmiş ve bu çıkışa bağlılığın bir gereği olarak partimiz güçlü bir atılım gerçekleştirmiştir. Haki yoldaşın şehadetine verilen karşılık, parti ilanıdır. Zindan direnişçileri anısına ülkeye dönüş ve silahlı mücadelenin başlatılması kararı alınmış ve uygulanmıştır. Agit yoldaşın şehadetine bağlılığın gereği, ordu ilan edilmiştir. Beriwan yoldaşın anısına parti halklaşmıştır. Zilan ve Sema yoldaşların anısına PJKK ve en son 'Ateş yılının ateşten kahramanları' anısına bilinen bu süreç başlatılmıştır. Her şehadet birer kaldıraç rolü oynamıştır partimizde... Ben de almış olduğum kararın bir gereği olarak gerçekleştireceğim eylemle, yeniden yapılanmanın harcı olmak istiyorum. Bu değişimi, değişen dünya konjonktürü, ülke ve Türkiye koşulları zorunlu kılmaktadır. Bu süreçte "ya değişir, yeniden yapılanırsın; ya aşılırsın!" gerçekliği yakıcı bir biçimde kendisini dayatıyor. Acil, el atılması gereken bir sorun olarak önümüzde duruyor.

"Ya değişim, ya ölüm!"

Değerli Başkanım

Bugün siz fiziki olarak aramızda olmayabilirsiniz. Ama sizin yaratmış olduğunuz sistem, ideoloji, yaşam felsefesi, ruh, yürek, beyin ve irade milyonlarca Kürdün beyninde ve yüreğinde yaşıyor. Belki bugüne kadar halk olarak, parti ve yoldaşlar olarak, bir çocuk

gibi hep size dayanarak yürüdük. Ama geline aşamada artık kendi ayaklarımız üzerinde yürümemiz gerektiği gerçekliği ile karşı karşıyayız. Ben bir yoldaş olarak bunun bilincindeyim. Parti ve halkımızın da bu bilinçte olduğuna inanıyorum. Siz, bugünkü trajedinin nedenlerini, "Sahte dostlar, yetersiz yoldaşlar" olarak belirtmiştiniz bir mesajınızda. Gerçekten çerçevesini çizmiş olduğunuz yeni dönem politikasının bir militanı, barış ve kardeşliğin gerillası olabilirsek, kendimizi tüm benliğimizle yeni dönem PKK'sine katabilirsek, kısaca komployu boşa çıkarabilirsek, belirtmiş olduğunuz "yetersiz yoldaşlar" olmaktan çıkıp size layık olmuş olacağız! Siz öyle bir halk yarattınız ki, 15 yıllık savaşın tüm acı ve yıkımlarına rağmen, bugün her zamankinden daha kararlı ve daha emin adımlarla sizin ışıklı yolunuzda yürüyor, tüm insanlığa ve kardeş Türk halkına ses veriyor. Bu seste kin ve intikam duyguları yoktur. Bu seste özgürlük var. Bu seste barış, kardeşlik ve demokrasi var. Bu halkın özgürlüğünü kazanmaması için hiçbir neden yoktur. Yeter ki biz rolümüzü oynayabilelim.

Değerli Başkanım

Eylem anım yaklaştıkça, Sema yoldaşın beni daha gür bir sesle çağırdığını duyuyorum. Özgürleşme istemi güçlü olan kafesteki bir güvercin gibi uçmak, ülkenin özgür semalarında kanat çırpıp, Güneşe, Güneşin sonsuzluğuna ulaşmak istiyorum. Ordadır Sema yoldaş ve tüm şehitlerimiz... Oradadır tüm özlemlerimiz ve oradadır özgürlük!..

Yaşasın Kutsal Yaşam Gerekçemiz, Varlık Nedenimiz, Tüm Değerlerimizin Bileşkesi, Baş Tacımız Ulusal Önder Büyük İnsan BAŞKAN APO!

Değerli Yoldaşlar

Yoğun değişim sorunlarının yaşandığı, partimize, tüm değerlerimizin bileşkesi Başkan APO'muza yoğun saldırıların geliştiği, binlerce şehidimizin kanıyla bugünlere gelen mücadelemizin tasfiye edilip, yaratılan değerlerimize el konulmak istendiği, idam tehdidi altında yaşamaya mahkum edildiğimiz, inkar ve imhanın yürürlükte olduğu bir süreçten geçmekteyiz. Böylesi bir süreçte bir çıkış yapılması gerektiğine olan inancımı belirtmek istiyorum.

Bu bağlamda sizlerle beraber bulunalı yedi aylık kısa bir süre oldu. Belli ki, bu kısa sürede birbirimizi iyi tanıyamadık. Keşke daha iyi tanıyabilseydik. Bir ilkler partisi olan partimiz PKK, yeni bir ilke daha imzasını atıyor. Başkan APO'nun çeşitli zamanlarda dile getirdiği ve Imralı duruşmalarında formüleştirdiği Demokratik Cumhuriyet projesi, yıllardır kanayan bir yara olan Kürt sorunu için en ideal çözüm olmaktadır. Başkan APO, o daracık mekanda, ağır tecrit koşulları altında bile bir saniye boş durmayıp derinliğine yoğunlaşarak halklarımızın özgürlüğü için projeler üretirken, bize düşen ise bu projelerin militanlığını yapmaktır. Yoksa dar milliyetçi yaklaşımlarla "anlamadım, anlayamıyorum" deyip kendini geri tutmak değildir. Bu, yurtseverliğe de sığmaz.

Değerli Yoldaşlar

Başkan APO'ya hitaben bıraktığım mektupta, istediğim düzeyde olmasa da biraz geniş yazmaya çalıştım. Bu nedenle zaman darlığını da göz önünde bulundurarak mektubumu kısa tutacağım. Şehit Sema yoldaş, "Kendisi basit, ama düşleri büyük olan bir insanın da eyleminin olabileceğini kanıtlamak istiyorum" demişti. Bu, benim gerçekliğimi de ifade ediyor. Kuşkusuz sizlerle olduğum bu kısa sürede kendimi, gücümü ve yeteneklerimi yeterince işletemedim. Hep basit bir insan tablosu çizdim. Elbette bunun çeşitli nedenleri

vardır. Özellikle 1998 Newroz'undan, yani Sema yoldaşın takipçisi olacağım sözünü verdiğimden bugüne dek, mevcut yaşam bana tatmin edici, doyurucu gelmedi. Hep duygu dünyamda, düşlerimde bir arayış içerisinde oldum. Ve gördüm ki, gerçek yaşam yüce şehitlerimizin özgür yaşamıdır! Mevcut olan ise sahteliklerle dolu! Bu gerçeklik bende yavaş yavaş içe kapanmayı, fırsat buldukça yalnızlaşmayı ve duygularla, düşlerimle baş başa kalma istemime yol açtı. Ve sanki, mevcut yaşama değil de, şehitlerimizin yüce yaşamına aitmişim gibi bir his gelişti bende. "Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum" demişti Sema yoldaş son mektubunda. Ben de almış olduğum bu eylem kararıyla tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adarken, Sema yoldaşın şahsında tüm şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak 21 Mart'tan 27 Kasım'a uzanan bir halklar köprüsü olmak istiyorum. Gerçekleştireceğim eylemle özünde barış, kardeşlik, hoşgörü, saygı ve sevgi olan Newroz ile tüm halkların kurtuluşunu, özgürlüğünü simgeleyen 27 Kasım'ı buluşturacağım. İlkler partisi olan PKK'de bir ilki de böyle gerçekleştirmek istiyorum.

Değerli Yoldaşlar

Sizden tek istemim; ölürsem, -ki öleceğim- barış tanrıçamız Sema yoldaşın yanına gömülmemdir. Tek vasiyetim budur. Bir de son bir kez İzzet yoldaşın sazından "Ela gözlüm ben bu elden gidersem" türküsünü dinlemeyi çok isterdim. Ama nasip olmadı.

- Yaşasın yaşam gücümüz ulusal önder büyük insan Başkan APO!

"Ya özgürlük ya ölüm!"

- 21. yüzyıla merhaba derken, partimizin 21. yıldönümü tüm insanlığa kutlu olsun!

- Yaşasın Demokratik Cumhuriyet, özgür vatan!

- Yaşasın değişim ve yeniden yapılanma Kongresi olan 7. Kongremiz!

- Yaşasın kadın özgürlük partisi PJKK!

- Kahrolsun her türlü savaş rantçılığı, provokatör, "sol tasfiyecilik", ihanet ve komploculuk!

Sizi çok seven yoldaşınız

Yavuz GÜZEL

27 Kasım 1999

27 Kasım 1999'da Bartın Cezaevi'nde, Başkan Apo'ya verilen idam kararının Yargıtayca onanmasını ve süreci provoke etmek isteyen tasfiyecilere karşı, ayrıca partimizin 21. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla 30 Kasım 1999 tarihinde kendini yakan Yavuz GÜZEL arkadaş, kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde 6 Aralık 1999 tarihinde şehit düştü.